

Sygn. akt IV KK 672/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

Protokolant Edyta Demiańczuk - Komoń

w obecności prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego,
w sprawie **W. W. K.**

skazanego z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 15 lipca 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, na
niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. akt II K (...),

1. uchyla zaskarżony wyrok w części orzeczenia o środkach karnych w pkt. 10 w związku ze skazaniem za dokonanie przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 (siedemset trzydziestu ośmiu)

złotych, w tym 23% VAT, tytułem opłaty za obronę skazanego przed Sądem Najwyższym;

3. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W. W. K. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od 2007 roku do lipca 2015 roku w J., woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i używając przemocy polegającej na przytrzymywaniu i uderzaniu pokrzywdzonej oraz grożąc porzuceniem, doprowadził małoletnią poniżej 15 lat córkę K. K. , kilkudziesięciokrotnie do poddania się innej czynności seksualnej polegającej na dotykaniu jej w miejsca intymne oraz zmuszaniu do dotykania jego narządów płciowych, tj. o przestępstwo z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
2. w okresie od 2010 roku do lipca 2015 roku w J., woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i używając przemocy polegającej na przytrzymywaniu i uderzaniu pokrzywdzonej oraz grożąc porzuceniem, doprowadził małoletnią poniżej lat 15 córkę K. K. kilkudziesięciokrotnie do obcowania płciowego, tj. o przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i art. 197 § 3 pkt 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
3. w bliżej nieustalonym dniu czerwca 2013 roku w J., woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i używając przemocy polegającej na przytrzymywaniu pokrzywdzonej oraz grożąc porzuceniem, usiłował doprowadzić małoletnią poniżej lat 15 córkę N. K. do obcowania płciowego, jednak zamierzonego celu nie osiągnął wobec oporu pokrzywdzonej, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i art. 197 § 3 pkt 3 k.k.,

4. w okresie od czerwca 2013 roku do sierpnia 2014 roku w J., woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, używając przemocy polegającej na przytrzymywaniu pokrzywdzonej oraz grożąc porzuceniem, doprowadził małoletnią poniżej lat 15 córkę N. K. trzykrotnie do poddania się innej czynności seksualnej polegającej na dotykaniu jej w miejsca intymne i zmuszaniu do dotykania jego narządów płciowych, tj. o przestępstwo z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
5. od 2006 roku do 9 sierpnia 2016 roku w J., woj. (...) , znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną A. K. oraz córkami K. K. i N. K. oraz nad wujkiem E. F. w ten sposób, że wszczynał awantury domowe, w trakcie których wyzywał ich słowami wulgarnymi i powszechnie uważanymi za obelżywe, poniżał ich, wyrzucał z domu, groził pobiciem oraz bił rękami oraz kopał po całym ciele, szarpał i popychał, tj. o przestępstw z art. 207 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. akt II K [...] /19, Sąd Okręgowy w P. uznał:

1. oskarżonego W. W. K. za winnego przestępstwa z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z pkt I aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał oskarżonego W. W. K. na karę 6 lat pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 41a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. W. K. środek karny zakaz kontaktowania się osobiście oraz telefonicznie z pokrzywdzoną K. K. przez okres lat 6 i połączył ten zakaz z obowiązkiem zgłaszania się we właściwej jednostce Policji jeden raz w tygodniu,

3. uznał oskarżonego W. W. K. za winnego przestępstwa z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i art. 197 § 3 pkt 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z pkt. II aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 197 § 3 pkt 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał oskarżonego W. W. K. na karę 8 lat pozbawienia wolności,

4. na podstawie art. 41a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. W. K. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się osobiście oraz telefonicznie z pokrzywdzoną K. K. przez okres lat 10 i połączył ten zakaz z obowiązkiem zgłaszania się we właściwej jednostce Policji jeden raz w tygodniu,

1. uznał oskarżonego W. W. K. za winnego przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i art. 197 § 3 pkt 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z pkt. III aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał oskarżonego W. W. K. na karę 4 lat pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 41a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. W. K. środek karny zakaz kontaktowania się osobiście oraz telefonicznie z pokrzywdzoną N. K. przez okres lat 5 i połączył ten zakaz z obowiązkiem zgłaszania się we właściwej jednostce Policji jeden raz w tygodniu,
3. uznał oskarżonego W. W. K. za winnego przestępstwa z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z pkt IV aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał oskarżonego W. W. K. na karę 4 lat pozbawienia wolności,
4. na podstawie art. 41a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. W. K. środek karny zakaz kontaktowania się osobiście oraz telefonicznie z

pokrzywdzoną N. K. przez okres lat 5 i połączył ten zakaz z obowiązkiem zgłaszania się we właściwej jednostce Policji jeden raz w tygodniu,

5. uznał oskarżonego W. W. K. za winnego przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. z pkt. V aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. skazał oskarżonego W. W. K. na karę 2 lat pozbawienia wolności,
 1. na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. W. K. środki karne:
 1. nakaz czasowego opuszczenia domu jednorodzinnego położonego w miejscowości J., zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi K. K. , N. K., A. K. i E. F., w terminie po odbyciu kary pozbawienia wolności lub po warunkowym zwolnieniu,
 2. zakaz kontaktowania się osobiście oraz telefonicznie z pokrzywdzonymi A. K. i E. F. przez okres lat 8 i połączył te zakazy z obowiązkiem zgłaszania się we właściwej jednostce Policji jeden raz w tygodniu,
 3. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu W. W. K. karę łączną 10 lat pozbawienia wolności,
 4. na podstawie art. 90 § 2 k.k., art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. W. K. łączny środek karny zakaz kontaktowania się osobiście i telefonicznie z pokrzywdzonymi K. K. i N. K. przez okres lat 10 i połączył ten zakaz z obowiązkiem zgłaszania się we właściwej jednostce Policji jeden raz w tygodniu,

Nadto Sąd orzekł w przedmiocie kosztów sądowych oraz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Przedmiotowy wyrok nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 17

kwietnia 2018 r. (k. 561, t. III).

Kasację od tego orzeczenia, na niekorzyść skazanego, wniosł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, który zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, to jest art. 387 § 1 - 3 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu wadliwego, bo sprzecznego z przepisami prawa, wniosku obrońcy oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, co doprowadziło do wydania wyroku skazującego W. W. K. m. in. za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. z rażącym naruszeniem przepisów prawa karnego materialnego tj.:

5.art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2e k.k. wskutek orzeczenia wobec W. W.

K. środka karnego w postaci nakazu okresowego opuszczenia domu jednorodzinnego zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi bez wskazania czasokresu obowiązywania tego nakazu, w sytuacji gdy powołane przepisy przewidują możliwość orzeczenia powyższego środka karnego na okres od roku do lat 10;

6.art. 41a § 3a k.k., poprzez zaniechanie orzeczenia wobec skazanego obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych w sytuacji nałożenia na W. W. K. nakazu okresowego opuszczenia domu jednorodzinnego zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi K. K. , N. K. , A. K. i E. F. w terminie po odbyciu kary pozbawienia wolności lub po warunkowym zwolnieniu z odbycia reszty kary.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego jest zasadna - z tym, że jedynie w określonym zakresie zaszła konieczność uwzględnienia żądania uchylenia opisanego na wstępie wyroku.

Nie ulega wątpliwości, że w sprawie miało miejsce rażące naruszenie prawa karnego procesowego, tj. art. 387 § 1 – 3 k.p.k., które w konsekwencji doprowadziło także do rażącego naruszenia prawa karnego materialnego (art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2e k.k. oraz art. 41a § 3a k.k.). „Pierwotnym” jednak, rażącym i mającym istotny wpływ na treść wydanego wyroku naruszeniem była obraza przede wszystkim treści art. 387 § 2 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2017 r., V KK 281/17, LEX nr 2449663).

Na wstępie podkreślić należy, że fakt złożenia przez oskarżonego wniosku w trybie art. 387 § 1 k.p.k., nie zwalnia sądu od obowiązku rozważenia, czy istnieją warunki do jego uwzględnienia. Złożony w tym trybie wniosek, mimo braku sprzeciwu ze strony prokuratora i pokrzywdzonych, nie wiąże sądu, gdyż ten może stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą jednak przesłanki do skazania oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy. Może sąd uznać również, że wniosek winien ulec odpowiedniej korekcie i na podstawie art. 387 § 3 k.p.k. uzależnić jego uwzględnienie od dokonania wskazanej przez siebie zmiany. W przypadku braku zgody oskarżonego na proponowane przez sąd zmiany we wniosku, sprawa podlega rozpoznaniu w dalszym ciągu na zasadach ogólnych. Obowiązkiem Sądu Okręgowego było zbadanie, czy wniosek obrońcy oskarżonego czynił zadość przepisom prawa karnego materialnego. Przepis art. 387 k.p.k. jest instrumentem prawnym o charakterze proceduralnym, a zatem granice porozumienia wyznaczają odpowiednie reguły określone w Kodeksie karnym, zaś oskarżony nie ma możliwości

wynegocjowania takich warunków wymiaru kary bądź środków karnych, jakie nie są dopuszczalne *in concreto* w przepisach tego kodeksu.

Z treści kasacji, w tym jej części motywacyjnej, z uwzględnieniem wskazań zawartych w przepisie art. 118 § 1 k.p.k., wynika jednoznacznie, że dostrzeżone uchybienie przez skarżącego dotyczy orzeczenia w środkach karnych zawartych w punkcie 10-ym wyroku Sądu Okręgowego w związku ze skazaniem za dokonanie przez W. W. K. przestępstwa znęcania określonego w art. 207 § 1 k.k. (zarzut z punktu V-go aktu oskarżenia).

Sąd *meriti*, uwzględniając na rozprawie, na podstawie art. 387 § 2 k.p.k., wniosek o wydanie wyroku skazującego, zaakceptował m.in. orzeczenie nakazu okresowego opuszczenia domu jednorodzinnego zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi bez wskazania czasokresu obowiązywania tego nakazu, w sytuacji gdy przepisy przewidują możliwość orzeczenia tego środka na okres od roku do lat 10. Zaniechanie zatem określenia w powołanym punkcie zaskarżonego wyroku czasokresu obowiązywania nakazu oznacza rażące naruszenie wskazanych w kasacji przepisów prawa materialnego, tj. art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2e k.k. Przepis art. 43 § 1 k.k. jasno stanowi, iż tego rodzaju środek karny – o ile ustawa nie stanowi inaczej – orzeka się w latach, od roku do lat 10. Brak sprecyzowania czasu trwania (obowiązywania) orzeczonego środka karnego powoduje, że tym samym *de facto* został on orzeczony wobec skazanego bezterminowo. Zważywszy na to bezspornym jest wnioskowanie, iż stwierdzone uchybienie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym przywołanego orzeczenia o środku karnym. W jego następstwie nie jest bowiem w ogóle znany okres na jaki ów środek karny został przez Sąd wobec skazanego orzeczony (pomimo rygoru jego czasowego określenia), a zatem jak długo ma – wobec niego – trwać i być wykonywany. Równocześnie zgodzić się należy z konsekwentnie prezentowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, że nie jest

możliwe konwalidowanie takiego rodzaju uchybienia w postępowaniu wykonawczym, w trybie art. 13 § 1 k.k.w., skoro ustawa wprost statuuje wspomniany wymóg określania w wyroku, jak długo zakaz ma trwać (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 30 maja 2015 r., II KK 75/15; 16 grudnia 2015 r., II KK 344/15; 14 listopada 2008 r., V KK 256/08, OSNwSK 2008, poz.2298; 21 marca 2017 r., IV KK 52/17; 10 sierpnia 2017 r., III KK 307/17; 15 listopada 2017 r., IV KK 294/17; 16 listopada 2017 r., II KK 337/17, 28 sierpnia 2018 r., III KK 437/18).

Jak słusznie podkreślono w kasacji (s. 9 - 11) we wniosku złożonym przez obrońcę W. W. K. nie wskazano w zakresie środka karnego w postaci nakazu czasowego opuszczenia domu położonego w miejscowości J. wymiaru tego środka. Taki wniosek był więc prawnie wadliwy. Konstrukcja punktu 10-go wyroku może budzić wątpliwości, czy przedmiotowy środek nie został orzeczony na okres 8 lat. Biorąc jednak pod uwagę, że Sąd nie mógł w przedstawionym układzie procesowym sam zdecydować o wymiarze środka karnego nakazu czasowego opuszczenia lokalu przez oskarżonego, należy uznać, że zawarte określenie „przez 8 lat” odnosi się wyłącznie do wskazanego, też w tym punkcie rozstrzygnięcia, zakazu kontaktowania się oskarżonego osobiście i telefonicznie z pokrzywdzonymi A. K. i E. F..

Rację ma autor kasacji, że zaskarżony wyrok wydano również z oczywistą i rażącą obrazą art. 41a § 3a k.k. Przepis ten obliguje sąd do tego, aby w razie orzeczenia okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym za przestępstwa określone w rozdziałach XXV i XXVI orzec na ten sam okres zakaz zbliżania się do pokrzywdzonego. Orzeczenie przez Sąd Okręgowy nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym za przestępstwo określone w rozdziale XXVI Kodeksu karnego, do którego należy przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. pociągało za sobą wynikający z przepisu art. 41a § 3a k.k. wymóg orzeczenia wobec

oskarżonego, na ten sam czas, środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych.

Słusznie także wskazuje skarżący, jak zaznaczono na wstępie, że uwzględnienie przez Sąd Okręgowy wadliwego wniosku obrońcy oskarżonego, bez wykorzystania przysługującego temu Sądowi uprawnienia do zainicjowania jego zmiany, stanowi rażące naruszenie przepisu prawa procesowego - art. 387 § 2 i 3 k.p.k. W konsekwencji doprowadziło ono do wydania wyroku z niewątpliwym, kwalifikowanym, albowiem rażącym naruszeniem prawa materialnego, tj. wskazanych przepisów art. 43 § 1 k.k. oraz art. 41a § 3a k.k. Jak słusznie podnosi się w judykaturze sąd rozpoznający sprawę w związku z wnioskiem złożonym w trybie przewidzianym w art. 387 § 1 k.p.k. nie ma możliwości samodzielnego modyfikowania – wytyczania zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonego bez podjęcia działań przewidzianych w art. 387 § 3 k.p.k. i doprowadzania do zmian, czy „uzupełnień” wniosku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2016 r., IV KK 60/16, Legalis).

W tej sytuacji, z uwagi na stwierdzone rażące naruszenia prawa, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania - uznając, że jedynie w zakresie środków karnych, we wskazanym zakresie, zaszła konieczność wydania rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym. Wniosek autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia o uchylenie wyroku w całości wobec W. W. K. , tzn. również w zakresie rozstrzygnięcia o winie, nie zasługiwał na uwzględnienie. Skazany nie kwestionował popełnienia wszystkich przypisanych mu czynów, w tym występkę przypisanego mu w punkcie 9-ym wyroku Sądu Okręgowego (przestępstwo z art. 207 § 1 k.k.), zaś okoliczności popełnienia przestępstw i wina nie budziły wątpliwości, co pozwoliło zakończyć postępowanie sądowe w trybie konsensualnym, czyli dobrowolnym poddaniu się odpowiedzialności

karnej przewidzianym w art. 387 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2019 r., V KK 34/18, LEX nr 2622303).

Niezależnie od tego, że charakter prawny wniosku składanego przez uprawniony podmiot w trybie art. 387 § 1 k.p.k. ma zasadniczo charakter niepodzielny, Sąd Najwyższy uznał, że byłoby zupełnie błędne uchylanie w tej sprawie wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. akt II K (...) w całości. Skazanie W.W.K. za cztery przestępstwa zgwałcenia (punkty 1 – 8 wyroku) nie było obarczone żadnymi wadami prawnymi. Powtarzanie w tej zasadniczej części postępowania byłoby krańcowo nieracjonalne i doprowadziłoby w szczególności do zupełnie nieuprawnionej, powtórnej wiktyimizacji pokrzywdzonych. Nie takie są cele procesu karnego, gdy względy prawne w istocie w ogóle nie wymagają wydania - w tej części - postulowanego w *petitum* skargi nadzwyczajnej rozstrzygnięcia.

Z perspektywy aksjologicznej, konstytucyjnej zasady (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) wynika, że „każdy”, a więc i pokrzywdzony mają prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy przez sąd. Pokrzywdzony może odwołać się do treści wskazanego przepisu ustawy zasadniczej w zakresie wymogu dotyczącego sprawiedliwego, tj. rzetelnego kształtu postępowania karnego. Z punktu widzenia oddziaływania art. 45 ust. 1 Konstytucji RP na treść regulacji ustawowych istotne znaczenie ma konkretyzacja wymagania sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy. Konkretyzacja ta wyraża się w uznaniu za nieodzowne określonych gwarancji jako elementów składowych rzetelnego (sprawiedliwego) postępowania, konstytuujących w pierwszej kolejności sytuację procesową podmiotów, których prawo do sądu jest realizowane w postępowaniu, stosownie do roli w tym postępowaniu (oskarżonego, czy pokrzywdzonego) i przy uwzględnieniu jego przedmiotu i charakteru (podkreślenie – SN). Sprawiedliwe rozpatrzenie sprawy jest urzeczywistniane w postępowaniu odpowiadającym wymaganiom rzetelnego procesu sądowego,

wobec czego jego realizacja jest uwarunkowana takim legislacyjnym ukształtowaniem postępowania i takim praktycznym stosowaniem składających się nań norm prawnych, aby wymagania te były dochowane (por. Konstytucja RP. Tom I. Komentarz do art. 1 – 86, red. M. Safjan, L. Bosek, Warszawa 2016, a w tym - w zakresie art. 45: V. Zakres zastosowania. 1. Zakres podmiotowy, 4. Krąg uprawnionych podmiotów w relacji do przedmiotu sprawy; VII. Prawo do odpowiedniego ukształtowania postępowania. 2. Sprawiedliwe rozpatrzenie sprawy).

Mając powyższe na uwadze, uznać należało, że uchylenie w całości zaskarżonego wyroku byłoby decyzją procesową po prostu zbędną, niepotrzebną i z pewnością nie realizowałoby takie postąpienie jednego z istotnych, podstawowych celów postępowania karnego określonych w ustawie karno-procesowej, tj. aby zostały w jego toku uwzględnione prawnie chronione interesy pokrzywdzonego przy jednoczesnym poszanowaniu jego godności (art. 2 § 1 pkt. 3 k.p.k.). Jednym z celów deklarowanych w ustawie procesowej (w ujęciu dynamicznym) powinno być to, aby proces karny nie tylko uwzględniał, ale także realnie chronił pokrzywdzonego i zapewniał realizację jego praw i interesów (por. P. Wiliński „Zarys teorii konfliktu w prawie karnym”, Warszawa 2020, a w tym: Rozdział V. Konflikt w prawie karnym procesowym. 5. Cel procesu karnego w świetle teorii konfliktu, s. 146 i n.; Rozdział VII. Rozwiązanie konfliktu w prawie karnym. 6. Oczekiwania ofiary jako element rozstrzygnięcia konfliktu, s. 259 i n.).

W tym miejscu jedynie przypomnieć należy, że W. W. K. został skazany za popełnienie czterech przestępstw zakwalifikowanych m. in. z art. 197 § 2 k.k. których dopuścił się na szkodę swoich małoletnich córek K. i N.. To tym bardziej wskazuje na trafność odniesienia się do konieczności uniknięcia doznania powtórnej, oczywistej wręcz, traumy przez pokrzywdzone w razie konieczności ponownego procesowego odtwarzania zdarzeń mających

miejsce na przestrzeni wielu lat, a mianowicie w okresie pomiędzy 2007 – 2015 rokiem.

Obowiązkiem Sądu Okręgowego w P. rozpoznającego ponownie sprawę będzie badanie by, w sytuacji, gdy obrońca oskarżonego podtrzyma dotychczasowy wniosek złożony w trybie art. 387 § 1 k.p.k. lub złoży nowy, jego treść odpowiadała przepisom zarówno prawa procesowego, jak i prawa karnego materialnego - w zakresie właściwego zastosowania instytucji - środków karnych określonych art. 43 § 1 k.k. i art. 41a § 3a k.k. (o ile prokurator i pokrzywdzeni nie sprzeciwia się wnioskowi). Jeśli nie dojdzie do określonych uzgodnień, względnie Sąd poweźmie wątpliwości co do możliwości uwzględnienia wniosku, rozpozna sprawę na zasadach ogólnych.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na mocy art. 638 k.p.k.